Daar komt de trein! Een prachtig spoorwegprentenboek

A. Carré

bron
A. Carré, *Daar komt de trein! Een prachtig spoorwegprentenboek*. Met illustraties van J.B. Wiebenga. Carré en Ter Braake, Rotterdam ca. 1948

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/carr019daar01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

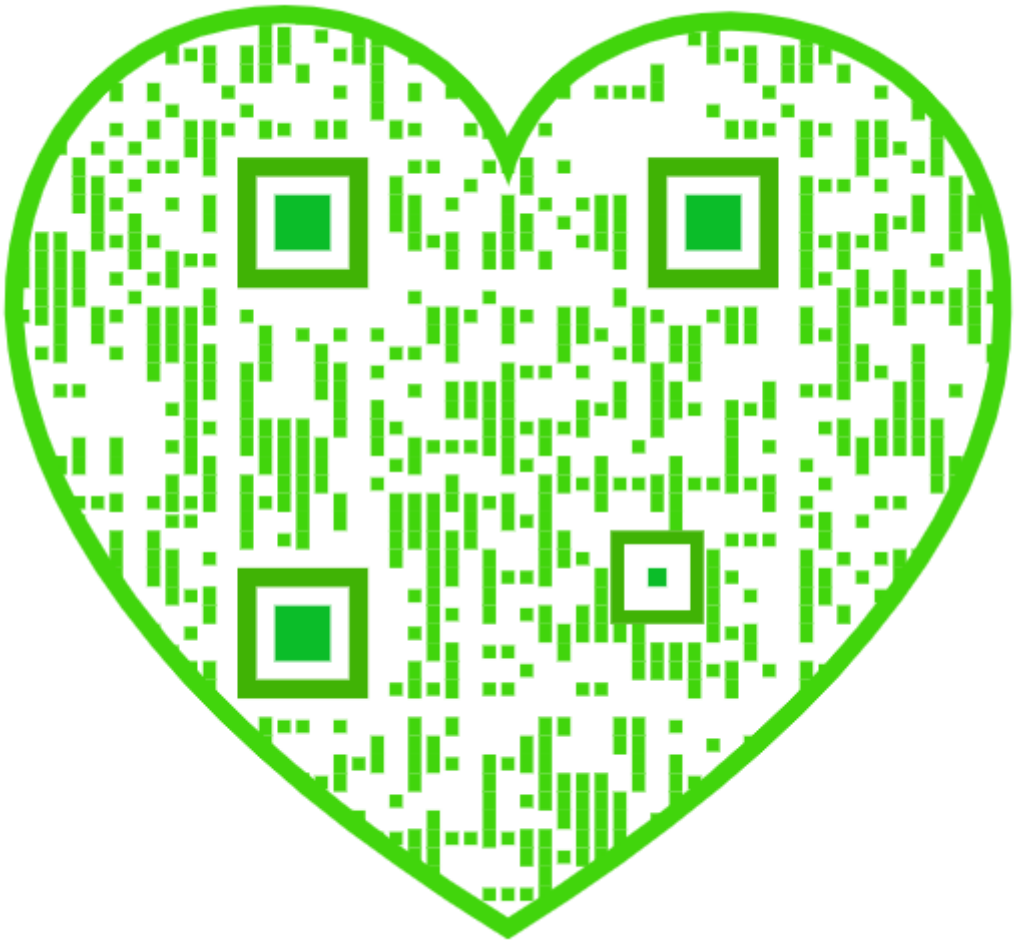

[Daar komt de trein!]

*E*n nu zal ik jullie eens iets heel fijns vertellen, kinderen,' zei moeder.

'Hè ja, mams,' riepen Hansje en Mieke tegelijk.

'Over Roodkapje, moeder?' vroeg Mieke, die het sprookje van Roodkapje zo mooi vond.

'Hè nee, het verhaal van Reus Knobbelneus, moeder, dat is veel leuker,' vond Hansje.

''t Is veel en veel fijner,' lachte moeder. 'Luister maar eens. Eigenlijk moet het nog een verrassing blijven, maar omdat jullie zo zoet geweest bent, zal ik het nu maar verklappen.'

'Overmorgen gaan we op reis en dan mogen jullie met vader en moeder mee.'

'We gaan met een trein een grote reis maken naar een ander land.'

'Met een heuse trein, moeder?' riep Hansje opgewonden.

'Ja, met een echte trein,' zei moeder lachend en ze streek Hansje over zijn blonde krullebol.

'Vinden jullie dat niet heerlijk, Hansje en Mieke?'

Nu, of Hansje en Mieke dat prettig vonden. Van vreugde dansten ze door de kamer, zodat de poes, die Snurkeltje genoemd werd, omdat ze soms zachtjes snurkte, wanneer ze lag te slapen, van schrik wakker werd. En toen ze Mieke en Hansje zo vrolijk zag dansen, begon ze uit speelsheid ook door de kamer te rennen.

Wat moesten Hansje en Mieke lachen om dat grappige Snurkeltje.

Ze wilden nog allerlei dingen vragen, maar moeder zei, dat het nu werkelijk kinderbedtijd was, want het klokje van gehoorzaamheid had reeds lang zeven maal geslagen.

Toen ze in bed lagen, wilde de slaap maar niet komen. Klaas Vaak was zeker al naar andere kindertjes toe, die eerder naar bed waren gegaan. Hansje en Mieke hadden echter nog heel wat te praten. Morgen gingen ze alvast een grote koffer pakken. Mieke moest haar poppekinderen nog inpakken en Hansje wilde zijn autoped meenemen. Toen moeder eens naar haar beide kleuters kwam kijken, sliepen ze nog niet.

'Nu moeten jullie toch heus gaan slapen, hoor,' zei moeder, 'anders kunnen jullie morgen je bedje niet uit.'

Ze deden dus maar gauw hun oogjes dicht en weldra droomden ze over de grote reis en over Snurkeltje, de poes, die zulke rare sprongen maakte.

Wat duurde het lang voordat het ‘overmorgen’ werd. ‘Nog één nachtje slapen,’ had moeder gezegd, ‘en dan gaan we op reis.’ Snurkeltje ging bij Oma logeren en Pietje, de kanarie, mocht zo lang bij tante Ans komen.

Eindelijk was de langverwachte dag aangebroken. Vroeg in de morgen gingen ze naar het station. De meeste mensen sliepen nog. Alleen bij het station kwamen ze enige mensen tegen, die met zware koffers sjouwden.

‘Als de trein nu maar blijft wachten,’ zei Mieke, die bang was dat ze te laat zouden komen. En Hansje wilde al vlugger gaan lopen.

‘Hoera, daar staat onze trein!’ juichte Hansje. En jà hoor, daar zagen ze de trein reeds staan.

Nadat vader spoorkaartjes gekocht had, mochten ze instappen. Hansje en Mieke kwamen niet uitgekeken. Wat was zo'n trein groot en wat zag hij er van binnen mooi uit. Ze wilden natuurlijk allebei voor het raam zitten, naast vader en moeder.

Zo, nu konden ze alles goed zien.

Kijk, daar liep een man met een platte pet op en allemaal mooie blinkende koperen knopen op zijn jas.

‘Dat is de stations-chef,’ zei vader.

In zijn hand had hij een stok met een rond schijfje. Op het laatste ogenblik kwam er een oud heertje aanlopen en toen dit ingestapt was, hield de stations-chef de stok met het schijfje in

STATION

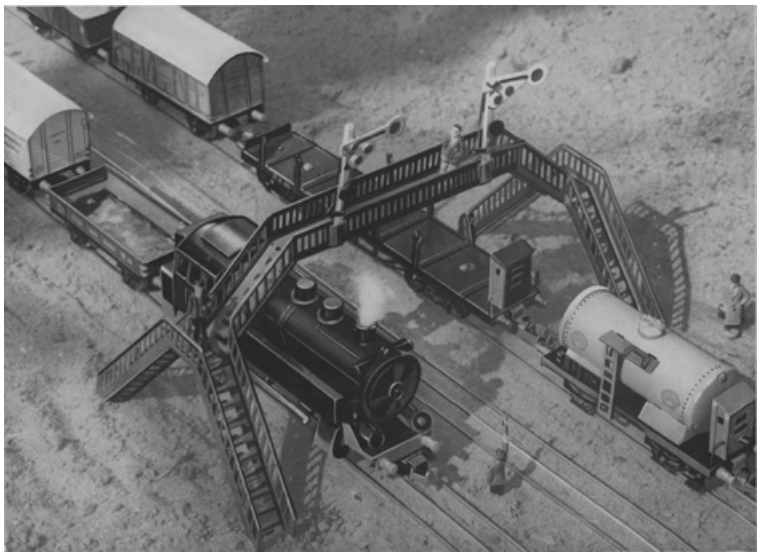

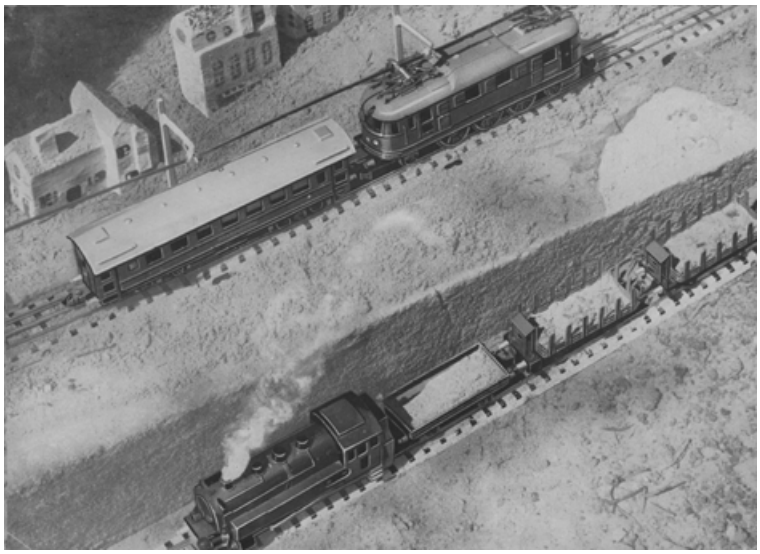

de hoogte. Dat betekende, dat de trein mocht vertrekken.

‘Tjoeketjoeketjoek - tjoeketjoeketjoek’ ging de trein over de rails.

De trein ging al sneller en sneller rijden en ze kwamen nu voorbij de straten en huizen van hun stadje. Het was reeds drukker op straat geworden en Hansje en Mieke zwaaiden naar de mensen, die voor een overweg stonden te wachten.

‘Tjoeketjoeketjoek - tjoeketjoeketjoek.’ Het was juist of de trein over een spiegelgladde glijbaan gleed. Wat was dat heerlijk in een trein rijden. En wat ging het vlug. Alles vloog voorbij.

Hansje zei, dat de trein vast en zeker veel harder liep dan de reus met de zevenmijlslaarzen. Mieke dacht echter dat de reus nog veel en veel vlugger lopen kon.

‘Als je je ogen een beetje dicht doet, is het net of de huizen elkaar heel hard achterna lopen,’ zei Hansje.

Dat was een leuk spelletje. En ook Mieke deed haar oogjes half dicht.

Daar kwamen ze bij een brug. De trein reed er onder door, want de brug ging over het spoor heen.

‘Is dat niet mooi verzonnen?’ vroeg vader.

‘De mensen, die van de ene kant van het spoor naar de andere kant moeten, behoeven nu niet te wachten als er een trein voorbijkomt. Ze kunnen over de brug lopen, terwijl de trein er onder door gaat.’

‘Wat zijn dat voor wagens bij die brug, paps?’ vroeg Mieke.

‘Dat zijn goederenwagens, Mieke. Die wagens worden volgeladen met zakken, pakken en kisten en de trein brengt deze naar een andere stad of naar een ander dorp. Kijk maar, daar staan wagens met kolen en hout en hooi. En daar staat een wagen met een groot vat er op. Daar zit petroleum in. De trein vervoert deze goederen naar de fabrieken en naar de mensen, die dit alles nodig hebben.’

‘Jullie hebben tegen Kerstmis toch ook wel eens een lange trein gezien, volgeladen met prachtige Kerstbomen?’

‘Ik word later ook spoorman,’ zei Hansje, ‘dan kun je fijn de hele dag in een trein rijden.’

‘En mag ik dan meerijden?’ vroeg Mieke.

Nu, dat vond Hansje natuurlijk goed.

De trein begon nu langzamer te rijden en even later stond hij met een schok stil.

‘Zijn we er al?’ vroegen Hansje en Mieke spijtig.

‘Neen hoor, nog lang niet,’ zei vader lachend. ‘We zijn nu aan een ander station. Er moeten hier enige mensen in- en uitstappen. We moeten nog een hele tijd reizen, voordat we er zijn.

Toen de trein stilstond had vader het raampje opengeschoven en Hansje en Mieke mochten nu uit het raampje kijken.

‘Voorzichtig maar, dat jullie er niet uitvalt, hoor,’ waarschuwde moeder.

Hansje en Mieke hoorden het niet eens, zo rumoerig was het op het perron. Langs de trein liep een jongen, die allerlei lekkernijen verkocht.

‘Chocolade, ijsco's, sigaretten,’ schreeuwde hij.

Moeder kocht voor Hansje en Mieke een ijsco en een paar repen chocolade.

Wat smulden Hansje en Mieke van die heerlijke ijswasel. 't Was alleen jammer dat ze zo gauw op was.

‘Hoe lang moeten we nu nog in de trein zitten, paps?’ wilde Mieke weten.

‘Nu, dat duurt nog wel een tijdje,’ sprak vader. ‘Vandaag moeten we nog urenlang sporen.’

‘Wat fijn!’ juichten Mieke en Hansje. En van blijdschap klapten ze in hun handjes.

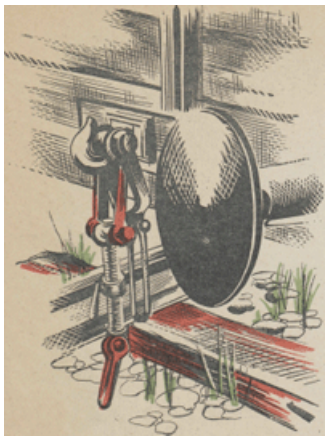

*H*et was warm geworden in de trein. De zon stond fel te branden aan de hemel. Vader schoof het raampje een eindje omlaag, zodat een fris windje naar binnen woei. Zo, nu hadden Hansje en Mieke het tenminste niet meer zo warm. Ze kwamen nu langs boerderijen met grote schuren en hoge hooibergen. Hier en daar scharrelden wat kippen over een erf en een waakhond begon kwaadaardig te blaffen en aan zijn ketting te rukken, toen de trein voorbijreed.

In de weilanden graasden koeien en schapen en ergens zagen ze wel tien biggetjes achter een varken aanhollen.

Wat hadden Mieke en Hansje een pret om die kleine varkentjes met hun grappige snuitjes en hun leuke krulstaartjes.

'Kijk eens, kijk eens!' riep Mieke opgewonden. 'Een heel groot water. Daar kan de trein toch niet overheen?'

'Wees maar niet bang, hoor,' zei vader. 'Over dat water is een grote ijzeren brug gemaakt en daar kan de trein met gemak overheen rijden.'

De trein had nu de brug bereikt en in de diepte zagen Hansje en Mieke de rivier stromen. Mieke keek een beetje angstig en ze kroop wat dichter naar moeder toe.

'Als de trein nu maar niet in het water valt,' zei ze met een benauwd stemmetje. 'Sliep uit, sliep uit!' plaagde Hansje. Maar moeder zei, dat Hansje Mieke niet mocht plagen. Voor ze het wisten waren ze aan de andere kant van de brug en telkens ontdekten Hansje en Mieke iets nieuws.

'Wat is dat voor een huis bij die kraan?' wilde Hansje weten, toen ze voorbij een gebouw met grote schuifdeuren reden.

'Dat is een goederenloods,' zei vader. 'In die loods worden de goederen bewaard, die de trein meebrengt of die naar een andere stad vervoerd moeten worden. De goederen worden later door vrachtauto's of paard en wagens afgehaald en bezorgd bij de mensen, voor wie ze bestemd zijn. En wie wat met het spoor wil verzenden kan dit ook naar de loods brengen. De spoormannen zorgen er dan voor, dat de goederen in de trein worden geladen.

'Als je eens in zo'n loods kon kijken, zou je zien, dat er honderden kisten, pakken, zakken, vaten en nog allerlei andere dingen staan opgestapeld. De trein neemt van alles mee. Wanneer een circus van de ene plaats naar de andere moet, of naar een ander land, gaat het hele circus met de trein mee. Ook de circuspaarden, de olifanten, de kamelen, de leeuwen, de tijgers en andere dieren.'

Met donderend geraas kwam er een trein van de andere kant aanrijden. ‘Wat een lange trein is dat!’ riep Mieke verbaasd uit. ‘En er zitten helemaal geen mensen in,’ zei Hansje.

‘Dat is nu een goederentrein,’ legde vader uit. ‘Zulke treinen zijn dikwijls heel lang. Ze bestaan soms wel uit 50 wagens. Je zult begrijpen, dat de locomotief dan heel wat te trekken heeft. Een goederentrein rijdt dan ook lang niet zo hard als onze trein.

‘Soms zie je een trein, die alleen maar kolen vervoert. Zo'n trein komt uit Limburg, waar de kolen heel diep uit de grond worden gehaald. De kolen worden in spoorwagens geladen en de trein brengt deze naar verschillende steden en dorpen in ons land. Niet alleen de mensen hebben kolen nodig voor verwarming, maar ze gaan ook naar de fabrieken en de bakkerijen voor het stoken van de ovens. Zonder kolen zou de bakker immers geen brood kunnen bakken en zonder kolen zouden wij ook geen gas en electrisch licht hebben, want ook hiervoor zijn kolen nodig. Ook de locomotief, die onze trein trekt, wordt met kolen gestookt. Zo zie je, dat de spoortrein ook nog kolen voor zichzelf moet halen, want zonder kolen kan geen enkele locomotief rijden.’

Hansje en Miekewaren er stil van geworden. Ze hadden niet gedacht, dat er bij het spoor zo hard gewerkt moest worden.

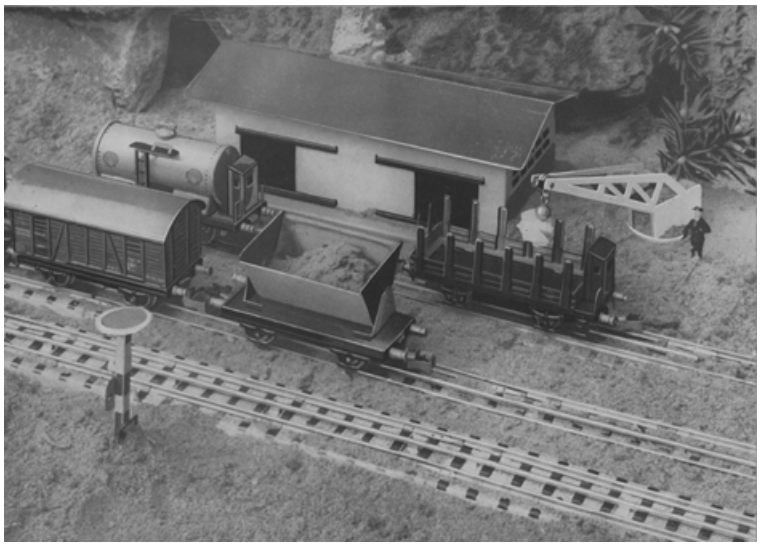

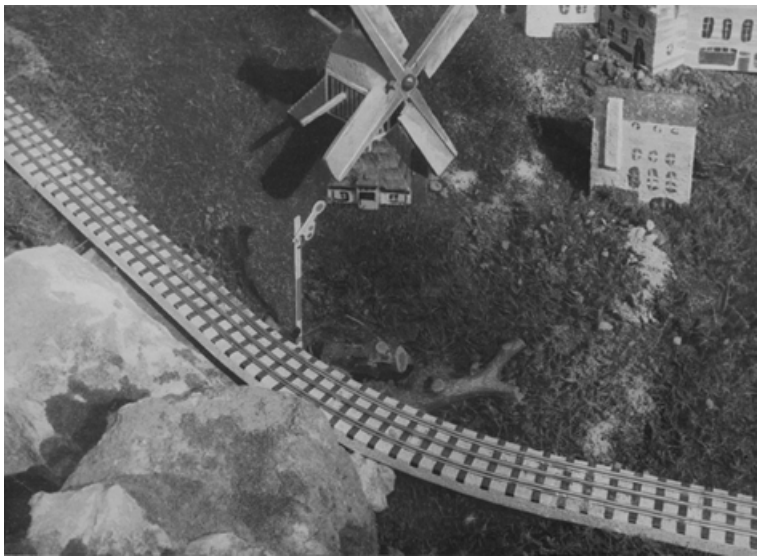

Geleidelijk verandert het landschap en de trein rijdt nu langs uitgestrekte korenvelden. Hier en daar gluurt het rode dak van een boerderij boven het hoge koren uit en in de verte zien ze de spits van een kerktorentje.

Tussen het koren groeien felrode klaprozen en Mieke vindt het jammer, dat de trein niet even stopt, want ze had graag een bos van die mooie bloemen geplukt. De trein rijdt echter met een flinke vaart door, want hij moet op tijd aan het volgende station zijn.

De korenvelden zijn reeds uit het gezicht verdwenen. Ze naderen nu een molen, die op een heuveltje vlak langs de spoorbaan staat.

'Kijk eens, paps, wat een prachtige molen, daar op dat heuveltje!' riepen Hansje en Mieke. Ze wilden natuurlijk weten, wat er zoal in zo'n molen gebeurde.

'Als er veel wind staat,' zei vader, 'gaan de wieken van de molen draaien. In de molen bevinden zich grote ronde stenen, die door een stevig raderwerk met de wieken verbonden zijn. Wanneer de wind nu tegen de wieken blaast, komen deze in beweging en hierdoor gaan de stenen draaien. Doordat de molenstenen over elkaar schuren, worden de korrels rogge of tarwe, die zich tussen de stenen bevinden, fijngewreven tot meel. Het meel wordt opgevangen in zakken en de molenaar brengt de zakken meel naar den bakker, die er brood van bakt. Als jullie wat groter bent, zullen we eens een kijkje gaan nemen in een molen, dan kunnen jullie precies zien hoe alles in zijn werk gaat.'

De molen is al niet meer te zien, zo hard rijdt de trein. Alles lijkt wel voorbij te vliegen.

Er komen nu grote donkere wolken aandrijven en in de verte horen ze de donder rommelen. Een felle bliksemstraal schiet langs de hemel en even later klinkt een dof gerommel. Grote regendroppels kletteren tegen de raampjes en er komt meer wind opzetten.

Hansje en Mieke vinden het nu niet zo leuk meer om naar buiten te kijken, omdat ze een beetje bang zijn voor het onweer. Ze schuiven wat dichter naar moeder toe en telkens als ze een bliksemstraal zien, knijpen ze vlug hun oogjes dicht en stoppen hun vingertjes in hun oren. Gelukkig duurt het onweer niet lang en na een poosje rommelt de donder nog slechts zachtjes. De regen heeft opgehouden en het is nu ook niet meer zo warm in de trein. Ze kruipen weer gauw in hun hoekje bij het raam en genieten van al het schoons, dat ze zien.

Floep! 'Wat was dat? Dat was een seinpaal,' vertelt vader.

'Aan zo'n seinpaal kan de bestuurder van de trein zien, of de spoorweg veilig is.'

'Hoe kan hij dat dan zien?' vroeg Hansje, die graag alles wilde weten. 'Luister maar eens goed,' zei vader, 'dan zal ik het jullie vertellen.'

'Boven in de seinpaal is nog een klein paaltje. Dit paaltje noemt men een seinarm. De seinarm kan omhoog en omlaag gebracht worden. Dat gebeurt vanuit een seinwachtershuisje, dat je hier en daar langs de spoorbaan kunt zien. Vanuit dit huisje gaan lange draden naar de seinpalen. De seinwachter in het seinhuisje kan met deze draden het sein omhoog of omlaag zetten. Als het sein omhoog staat, weet de machinist, dat de spoorbaan veilig is en dat hij verder kan rijden. Maar als het sein naar beneden staat, moet de trein stoppen, anders zouden er grote ongelukken gebeuren.'

'En als het nu nacht is?' vroeg het slimme Hansje. 'Dan is alles toch donker en kun je de seinpaal niet zien.'

‘Toch wel,’ zei vader, ‘want dan brandt er een lichtje in de seinpaal. Als het sein omlaag staat brandt er een rood lichtje. De trein moet dan stoppen, omdat de spoorbaan onveilig is. En als het sein omhoog staat brandt er een groen lichtje. Als er een groen lichtje brandt weet de machinist, dat de trein kan doorrijden.’

‘Wat is dat mooi bedacht,’ vond Hansje.

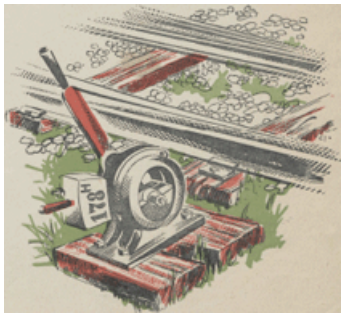

*W*at was dat nu?

Het werd plotseling helemaal donker in de trein. Je kon niets meer zien.

‘Moeder, waar bent u?’ riep Hansje.

‘Je bent toch niet bang?’ zei vader.

Zusje begon al te huilen en moeder nam haar maar gauw op haar schoot.

‘Er is niets aan de hand,’ sprak vader. ‘De trein rijdt in een tunnel.’

‘Weet je wat een tunnel is?’

‘Luister dan maar.’

Wanneer er een spoorweg gebouwd wordt, gebeurt het wel eens, dat er een hoge berg in de weg staat, waar het spoor niet overheen kan. De mensen maken dan eenvoudig een gat in de berg en graven net zo lang de grond weg, totdat zij aan de andere kant van de berg uitkomen. Als jullie in de zandbak spelen, graven jullie toch ook wel eens gangen in een grote zandberg. Dan maken jullie ook een tunnel in het klein. Nu rijden wij door een grote tunnel. Het duurt maar een paar minuten en dan wordt het weer licht.’

‘Kijk maar, het begint al te schemeren, net alsof het na de nacht in de slaapkamer weer lichter wordt. Maar in de trein gaat het veel vlugger.’

Daar is de zon alweer. Als jullie nu even naar buiten kijkt, kunnen jullie de hoge berg, waar wij doorheen gereden zijn, nog zien.’

‘Ik vond het wel leuk zo onder de grond,’ zei Hansje, ‘maar toch ook wel een beetje griezelig.’

*I*s de trein nu moe geworden?

Hij rijdt zo langzaam.'

'Neen, Hansje,' zei vader. 'Wij gaan nu klimmen. De trein rijdt nu tegen een helling op en dan moet de locomotief harder trekken. Dat weet jezelf ook wel. Wanneer je tegen een heuvel op moet klimmen, kun je ook niet hard lopen. Als je echter van een heuvel naar beneden moet, gaat het haast vanzelf. Zo is het ook met de trein. Straks gaan we weer omlaag en dan zul je eens zien hoe snel de trein dan weer gaat rijden.'

Vader had gelijk. Het duurde niet lang of de trein ging weer harder en harder. Zó hard, dat het leek alsof de bomen vleugels hadden. De huizen langs het spoor kon je nauwelijks zien, zo vlug ging het.

Hansje had nog graag even naar den boer willen kijken, die met zijn paarden het land aan het ploegen was. Dat had hij al meer gezien en hij vond het altijd een leuk gezicht. Maar de trein had geen tijd en kon niet blijven staan. Als maar verder en verder reed de trein. Waarheen zal hij nu weer rijden?

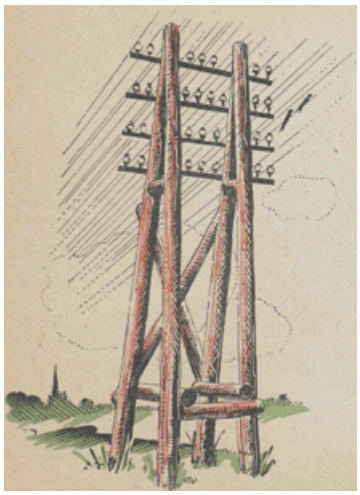

*N*og steeds ging het omlaag met een reuze vaart.

‘Nu zijn we er zeker gauw?’ vroeg Hansje.

‘Neen jongen, dat duurt nog wel een poosje, voordat we er zijn.’

‘Maar ik heb nog een kleine verrassing voor jullie,’ zei moeder. ‘We zullen eens kijken wat er in de koffer zit.’

Vader nam een koffer uit het bagagenet en deed hem open.

Raden jullie eens wat daar in zat en waarom Hansje en Mieke zo verheugd waren?

In de koffer zaten lekkere boterhammen met kaas en een grote fles met chocolademelk. Maar daarin hadden Hansje en Mieke niet het meeste plezier. Neen, er waren nog vier heerlijke sinaasappelen en voor ieder een appel.

‘Ja,’ zei moeder, ‘jullie zullen toch ook wel iets willen eten in de trein. Of hebben jullie soms nog geen trek? Dan pakken wij de koffer maar weer in.’

‘Neen, neen,’ schreeuwde Hansje, ‘ik kan wel drie boterhammen op en ik heb dorst ook!’

Nu, het smaakte Mieke en Hansje best. In de trein eten was toch veel gezelliger dan thuis aan tafel. Dat kon je alle dagen. Maar in een trein, die heel vlug reed, dat was wel iets zeer bijzonders.

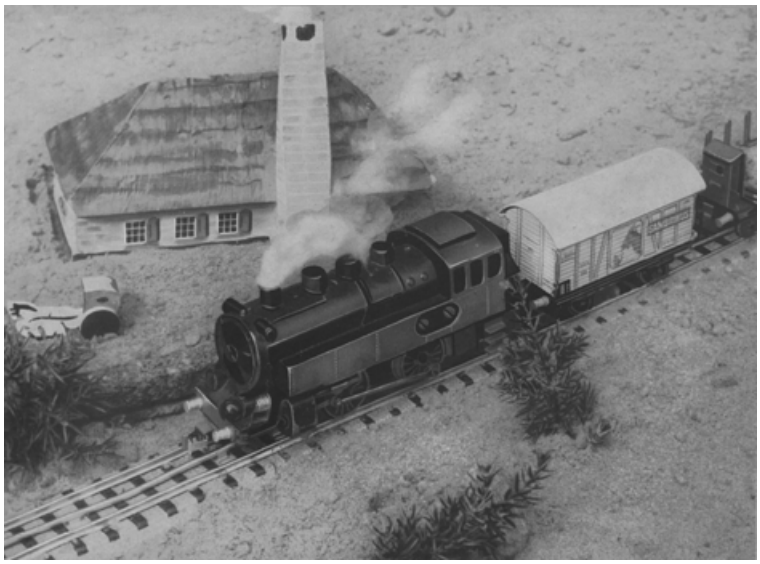

*K*omen jullie eens gauw aan dit raam kijken,' riep vader, die aan het andere raam zat.

'Is dat niet een prachtige boerderij?'

'Daar zou ik ook best willen wonen,' vond Mieke.

'Je kunt dan fijn naar de trein kijken, als hij voorbijkomt.'

'Wat is dat voor een ding met die emmer aan die paal?' wilde Hansje weten.

'Dat is een waterput. De mensen, die hier wonen hebben geen waterleiding, zoals bij ons in de stad. Maar ze moeten natuurlijk ook water hebben om te drinken en te koken en te wassen. Dat water halen ze uit de grond, want diep in de aarde zit water. Als het regent zakt't water immers in de aarde weg, dat weten jullie toch?'

'Maar is dat water dan niet vuil?'

'Neen, Hansje, want de regendruppels gaan door zand heen. Het vuil blijft in het zand achter en het schone water zakt dieper in de grond. Aan de paal, die je daarnet gezien hebt, zit een emmer. De emmer is aan een heel lang touw bevestigd. Willen de mensen nu water hebben, dan laat men de emmer in de put zakken en het water wordt daarna in de emmer naar boven gehaald. Dat water is altijd heerlijk koud. Bij ons in de stad is het water uit de kraan des zomers meestal warm. Maar water uit de grond is ook in de zomer lekker fris.

Wat kan je in een trein toch veel zien en leren, hè?'

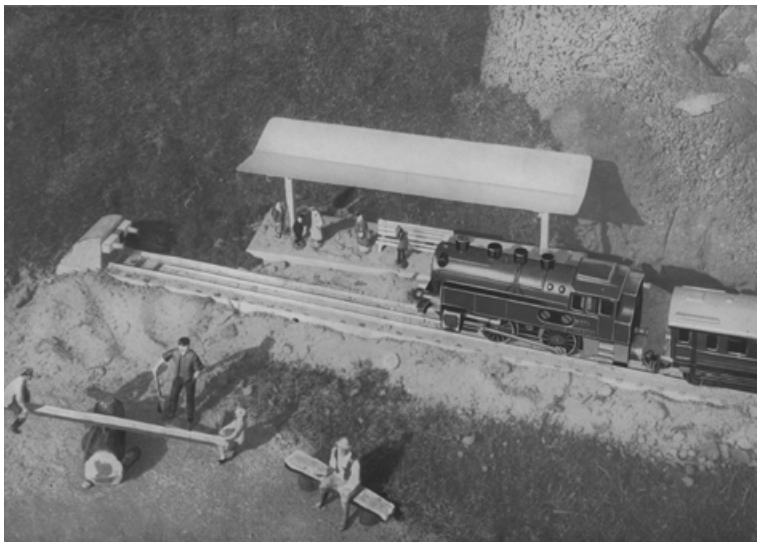

Zo jongens, nemen jullie nu maar weer je koffertje, want de trein rijdt niet meer verder.'

'Zijn we er dan al?' vroegen de twee kinderen.

'Nog niet,' zei vader, 'maar wij moeten hier toch uitstappen. Het spoor houdt hier op en onze trein rijdt weer terug. Op het kleine station wachten wij dan op een andere trein, die ons verder brengt. Eerst rijden wij met die trein een klein stukje terug en dan rijdt de nieuwe trein ons een andere kant uit.'

Toen de trein stilstond, stapten alle vier uit. Op het perron was een bankje en daar gingen vader en moeder zo lang op zitten, totdat de andere trein zou komen. De kinderen vonden het veel aardiger om wat rond te lopen, want er was heel wat te zien.

Vlakbij het spoor waren een paar mannen aan het werk.

'Komen jullie eens hier!' riep één van hen.

'Hier kunnen jullie fijn spelen. Dan duurt het niet zo lang, eer de trein komt.' Want ze zouden nog een uur moeten wachten. Dat was wel een hele tijd!

Ze vroegen eerst aan vader of ze wat mochten spelen. Vader vond het best.

'Hoe vinden jullie dat?' zei één van de mannen. 'Is dat niet een prachtige wip, die ik zo maar even gemaakt heb?'

Dat was inderdaad zo. Vlug klommen ze alle twee op de wip. En toen gingen ze als maar op en neer. Voordat ze het wisten kwam de trein al. Ze bedankten de twee mannen nog voor de mooie wip en gingen toen vlug naar de trein. Stel je voor, dat de trein zou wegrijden en dat ze met hun tweetjes alleen achter moesten blijven.

Daar zullen we maar niet aan denken. Oh neen, dat zou erg zijn.

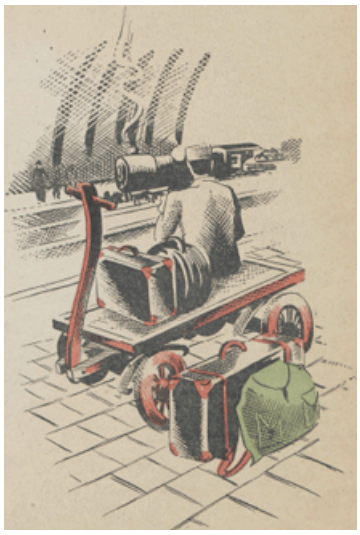

*H*et was reeds elf uur. De kinderen waren al vier uur onderweg. Het was voor Hansje en Mieke dan ook niet gemakkelijk om maar stil op hun plaats te blijven zitten. ‘Gaan jullie maar een beetje slapen, dan zijn jullie strakjes heerlijk uitgerust, als de reis ten einde is.’

‘Hoe kun je hier nu slapen?’ vroeg Hansje.

‘Oh, wacht maar eens,’ zei vader.

Toen nam vader zijn jas en vouwde deze dubbel.

‘Kijk, dat is het hoofdkussen. Gaan jullie nu maar hier naast elkaar op de bank liggen met jullie hoofd op vaders jas.’

Wel, dat was een fijn bedje. Nu moeders jas er overheen, dat is een pracht van een deken. ‘De trein zal jullie nu wel in slaap zingen. Over een uur maak ik jullie weer wakker.’

Het duurde niet lang of de twee kinderen sliepen als roosjes. Ze zagen niets meer van de trein. Ook zagen ze de eendjes niet, die dicht bij het spoor in een klein vijvertje zwommen. En moeder deed warempel ook haar ogen dicht en was spoedig ingeslapen.

Alleen vader bleef wakker, want hij moest opletten, dat ze niet te ver reden.

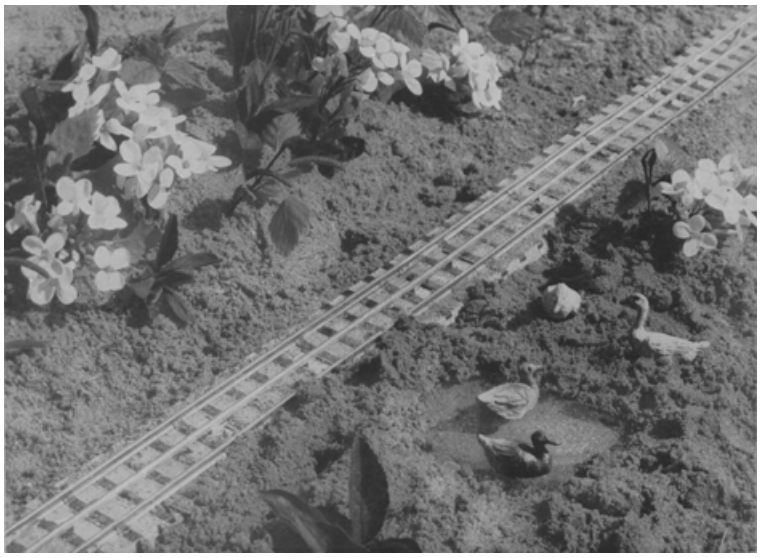

Zo, zijn jullie uitgeslapen?' vroeg vader.

'Het is maar goed, dat jullie wakker worden, want ik verveelde mij erg. Zo helemaal in mijn eentje en niemand, die iets tegen mij zei.'

Ja, vader was blij, dat moeder en de kinderen weer wakker waren.

'Nog een goed half uurtje en dan zijn wij er,' sprak vader.

De trein reed juist een overweg voorbij. Er stonden enige mensen te wachten, totdat de trein voorbij was.

'Koffie en limonade!'

Hè, wat schrokken Hansje en Mieke. Daar stond zo maar een kellner met koffie en limonade voor hen.

'Willen jullie een flesje limonade?' vroeg moeder.

Nu, wat graag. Ze kregen alle twee een fles met een rietje, want de trein schommelde nogal. Dan kun je beter met een rietje de limonade drinken. Vader en moeder namen ieder een kop koffie.

Hansje kon maar niet begrijpen hoe de kellner met de koffie en de limonade in de trein kwam.

'Dat is heel eenvoudig, Hansje,' zei vader. 'In onze trein is een wagen als keuken ingericht. In deze wagen kunnen de mensen ook eten, als ze willen. Daar komt ook de limonade en de koffie vandaan, die we zojuist gekregen hebben.

Wat waren er toch veel verrassingen in een trein. Hansje en Mieke begrepen er niets van. Het was net alsof er getoverd werd.

*N*og een kwartiertje en dan zijn we er,' zei vader. 'De trein is precies op tijd. Daar heb je de eerste huisjes. We naderen nu een grote stad aan de zee. Daar blijven we een poosje met vacantie. Jullie kunnen dan heerlijk in het zand spelen en pootje baden in de zee.'

'Als de zon nu maar elke dag schijnt,' zei Mieke.

'Ja, dat zullen we hopen,' zei moeder.

'Kijk daar eens, een klein zandtreintje. Dat rijdt heel langzaam, want het heeft geen haast net als wij, hè?'

'Wat gebeurt er met dat zand?' wilde Hansje weten.

'Och, jongen, zand kun je voor allerlei dingen gebruiken. Bijvoorbeeld om huizen te bouwen en straten te maken.'

'Maar ik geloof, dat ik weet waar dat zandtreintje heenrijdt. Er wordt hier in de buurt een nieuwe spoorweg gebouwd en daar zal het zand voor bestemd zijn.'

'Waarom moet de trein dan op zand rijden?' moest Hansje weten.

'Wel', zei vader, 'een locomotief en al die wagens zijn nogal zwaar. Als de spoorrails zo maar over het land gelegd zouden worden, dan zou de trein diep in de grond wegzakken. Daarom maken de mensen eerst een smalle weg met een ondergrond van zand. Die zakt niet zo gemakkelijk weg. Op dit zand worden dan de rails gelegd. Het gaat dan eigenlijk precies als bij ons, wanneer de straat gemaakt wordt. De stenen worden dan immers ook op een ondergrond van zand gelegd. Dan kan de straat niet wegzakken. Een straat, maar vooral een spoorweg heeft heel wat te verduren. De gehele dag wordt er met zware vrachten over gereden.'

*O*h, vader, kom eens gauw! Een electrische trein!'

Hansje had het goed gezien. Wat een electrische trein was, wist hij wel. Hij had e r thuis vaak genoeg mee gespeeld.

Toch vond hij een spoor met een locomotief veel echter. Vooral de locomotief, als ze grote rookwolken uitpufte. Als je er dan dicht bij stond, kreeg je altijd ontzag voor zo'n locomotief. Maar bij een electrische trein was dat niet het geval.

'Daar komt het zandtreintje,' zei vader.

'Je ziet wel, dat ik gelijk heb gehad. Er wordt hier inderdaad een nieuwe spoorweg gemaakt.

En nu jongens moeten wij ons gauw gaan aankleden, want over een paar minuten is de reis afgelopen. Vlug nu de jasjes aan en de koffer klaar gezet. En vóór jullie de trein uitstappen, eerst goed rondkijken of jullie niets hebben vergeten.'

'Waar is mijn pet?' vroeg Hansje.

'Waar heb je ze dan gelaten?' wilde moeder weten. 'Je had ze toch op, toen we in de trein stapten.'

'Nu,' zei vader, 'dat is ook wat moois, zonder pet met vacantie.'

Met hun vieren gingen ze nog eens zoeken. Maar de pet was niet te vinden. Totdat moeder iets te binnenschoot. Ze maakte de grote koffer open en jawel, daar lag Hansje's petje bovenop. Toen moeder de koffer met de overgebleven boterhammen had ingepakt, was Hansje's pet er per ongeluk bijgekomen.

Jullie begrijpen hoe blij Hansje was, dat zijn petje weer terecht was.

*E*n toen ging de trein langzamer rijden en nog langzamer en eindelijk stond hij stil.

‘Allemaal uitstappen!’ werd er geroepen!

‘We zijn er,’ zei vader.

Hij nam de grote koffer en ook de anderen droegen wat.

Wat een groot station was dat en wat een drukte! De mensen liepen allemaal door elkaar. Maar vader bleef er heel kalm bij.

‘Blijven jullie bij mij, kinderen! Niet weglopen, want als jullie hier in de drukte zoek raken, dan hebben we jullie nog niet zo gauw teruggevonden.’

Hansje en Mieke voelden er niets voor om weg te lopen. Ze bleven dus maar dicht bij vader en moeder.

Toen kwam er een man naar vader en vroeg hem, of hij de koffers mocht dragen. Vader gaf hem de koffers. Maar Hansje kon nog geen afscheid nemen van de trein, waarmede ze de fijne reis hadden gemaakt.

‘Mag ik nog even blijven kijken?’ vroeg hij aan vader.

‘Nu, we zullen dan wachten, totdat hij verder gaat.

Kijk, hij zal zo wegrijden. De stations-chef geeft al het sein. En toen puf - puf - puf - puf - puf - puf - puf - puf. Daar reed de trein verder. Maar vader, moeder, Hansje en Mieke zaten er niet meer in.

RESTAURANT

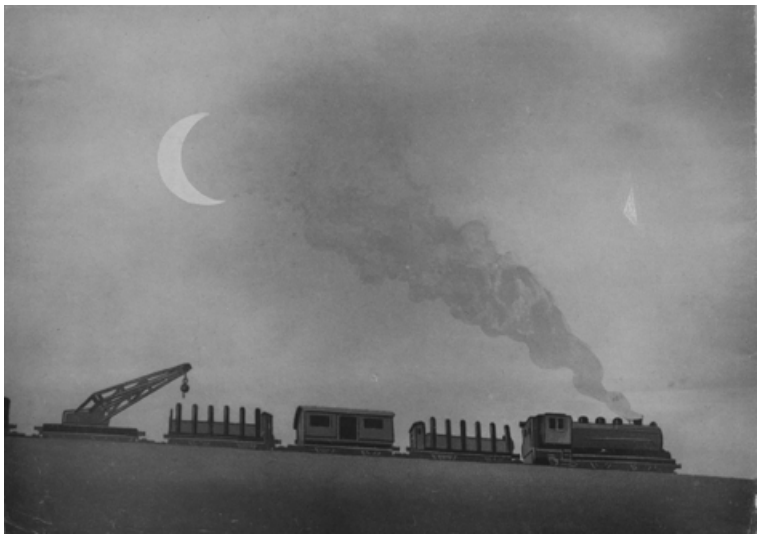

*H*et is nu avond geworden. Het maantje is al lang aan de hemel verschenen. Hansje en Mieke liggen in hun bedje en dromen. Waar dromen ze van? Van de mooie reis met de trein en van alles, dat ze onderweg gezien hebben.

En het maantje? Wat doet dat? Dat kijkt naar de trein, die ook des nachts in het donker rijdt. Want de trein moet zorgen, dat de mensen in de steden en dorpen morgen weer eten en drinken hebben en kolen voor de kachel en hout om huizen te bouwen en zand om de straten te maken en melk voor de kindertjes en hooi voor de paarden en nog veel meer.

Ja, de trein moet dag en nacht rijden. Als jullie lekker in je bedje slapen, rijden er nog altijd treinen, de hele nacht door.